

OŠ Hajdina

Najdihojca s Hajdine

Literarno glasilo OŠ Hajdina

September 2025

Raunatelj: Mitja Vidovič

Uredila: Branka Gaiser

Uredniški odbor: Branka Gaiser, Irena Vesenjāk

Računalniška obdelava: Tina Gregorec

Likovni izdelki: Učenci OŠ Hajdina

Likovno delo na naslounici: Manja Ogrizek, 9. a

Izdajatelj: OŠ Hajdina

Sofinancirano iz sredstev šolskega sklada OŠ Hajdina

Tisk: Digitisk Ptuj d. o. o.

Naklada: 320

Objauljeno na spletni strani šole

<https://www.os-hajdina.si/>

Uvodnik

*Spomini niso ujeta slika –
so šepet narave,
so dih domišljije,
so zgodbe, ki nas nosijo dalje.*

Ko zapremo oči in globoko vdihnemo, se pred nami odprejo vrata v preteklost. Vonj po sveže pokošeni travi nas odpelje na otroška igrišča, vonj po snegu nas spomni na prve kepe in smeh na belih poljanah, vonj po knjigah pa nas povabi v svet zgodb, ki jih še nismo prebrali.

Branje je kot potovanje – včasih sedimo na toplem domačem kavču, a v mislih že stopamo po čarobnih gozdovih, se pogovarjamo z junaki, iščemo skrite zaklade in odkrivamo nove svetove. Domišljija je naša najboljša popotnica. Vodi nas tja, kjer se vsak šum spremeni v zgodbo, vsako šelestenje dreves v skrivnost, vsak vonj v spomin.

V tem šolskem časopisu boste našli naše misli, naše zgodbe in naše dogodivščine. Pobrskali smo po zakladnici spominov, opisali trenutke, ki so nam ogreli srce, in spustili na plano svojo ustvarjalnost. Upamo, da vas bo naše pisanje popeljalo na potovanje – po svetu domišljije, med šepetajoča drevesa, med vonje spominov in radosti zime.

Naj bo ta časopis povabilo, da tudi vi kdaj zaprete oči, prisluhnete naravi in se prepustite zgodbam, ki jih nosite v sebi.

Naj vas listanje po teh straneh spomni, da so zgodbe povsod okoli nas – v naravi, v vonjih, v tihih šepetih vsakdanjih trenutkov. Le prisluhniti je treba, odpreti oči in srce.

Dragi bralci,

hvala, da ste se z nami podali na to pot branja in spominov. Upam, da boste ob prebiranju našli navdih, da zapišete tudi svoje zgodbe in jih delite z nami v prihodnjih številkah. Naj naš časopis ostane prostor, kjer se prepletajo misli, vonji in sanje vseh, ki radi ustvarjamo.

Vaša urednica, Branka Gaiser

USTVARJANJE OB SLIKAH

Patrikova nezgoda

Patrik se je vozil s kolesom. Tako je dirkal, da ga nihče ni mogel ujeti. Patriku je bilo zelo zabavno. Naenkrat mu je počila guma in je padel. Na srečo je padel na travo. Zelo ga je bolelo. Jokal je, ker se je poškodoval. Tako je kričal, da so ga vsi slišali. Mama mu je doma počistila rano in nalepila obliž. Patrik je bil zelo miren. Vse se je dobro končalo.

Alina Majcen, 2. b

Pust

Tim se je odločil, da bo za pusta klovn. Potreboval je metuljček, klobuk, rdeč nos in lasuljo. Najprej si je nadel metuljčka. Potem si je nadel rdeč nos. Na glavo si je dal lasuljo in nazadnje si je na glavo dal klobuk. Postal je pravi klovn!

Patrik Kranjec, 2. b

Delo nekoč

Dedek je iz hleva pripeljal konja in ga vpregel v lojtrni voz. Družina se je odpeljala na žitno polje. Babica je s srpom rezala zrelo žito, dedek ga je vezal v snope. Snope žita so naložili na voz in odpeljali domov. Dedek in vnuk sta snope obesila na kozolec.

Iva Petek, 2. b

Kokoš in kolo

Nekoč, pred davnimi časi, je živela ženica, ki ni imela nič drugega kot kokoš. Bila je zelo lačna in ustavila se je ob zapuščeni hiši. V njej je nekaj zaropotalo. Ženica se je zelo prestrašila. Njena kokoška je zakokodakala. Kokoška in ženica sta zbrali pogum in stopili v zapuščeno hišo. Vrata so zaškripala, ko jih je ženica odprla. Pred seboj sta zagledali kolo iz čistega zlata. Osupnili sta. Ženica je sedla na kolo, kokoško pa je dala v košaro. Tako ženica ni bila nikoli več revna.

Anastazija Marčec, 3. b

Kokoš in kolo

Nekoč je živel čarovnik, ki je imel čudežno kolo. Kolo je lahko tudi letelo ali se vozilo po vodi. Nekega dne je mimo čarovnikovega kolesa prišla kokoš, skočila nanj in naenkrat zletela v nebo. Padla je nazaj na tla in si pri tem poškodovala nogo. Šla je do bližnje kmetije, kjer ji je prijazna babica Meta pomagala. Kokoš je odnesla k drugim kokošim. Ko je kokoš odrasla, je na kmetiji imela veliko prijateljev – konje, pujse, krave, ovce in ostale kokoši. Bila je srečna kokoš.

Nik Zupanič, 3. b

Kokoš in kolo

Živel je Andrej, ki je imel 7 kokoši in ena izmed njih je bila čudežna, ker je lahko izpolnila vse želje. Andrej si je zaželel zlato čudežno kolo. Tako se je bleščalo, da bi lahko skoraj oslepel. Nekega dne pa sta izginila oba, kolo in kokoš. Oboje je iskal po vasi, po gozdu, na hribu, a ju ni našel. Čez nekaj dni je kokoš in kolo našel pri gorskem jezeru. Bil je srečen, da se je vse dobro končalo in da je obdržal kokoš in kolo.

Daša Šutar, 3. b

Kokoš in kolo

Kokoš Katarina se je zbudila in hotela iti na vožnjo s kolesom. Ker je zunaj deževalo, je počakala na lepše vreme. Ko je nehalo deževati, je sedla na kolo in med vožnjo srečala petelina Reneja. Kolo je bilo črno in lepo. Na poti proti gozdu je srečala lisico, na poti domov pa še zajčka in petelina.

Noemi Viković, 3. b

Lisica in sladoled

Nekoč je živela lisica, ki je oboževala sladoled. Njeno ime je bilo Liza. Vsak dan ob večerih se je pretihotapila v mesto blizu gozda, ukradla sladoled ter si ga privoščila samo zase. Deliti z ostalimi živalmi ga ni hotela. Nekega dne, ko je prišla v mesto, so jo opazili in ugrabili. Vse to je videl ptiček Čivk. Šel je povedat ostalim živalim. Te so se odločile, da bodo lisici vseeno pomagale. Medved je ugrabitelje prestrašil, poskočni zajec je ukradel ključke od kletke, jo rešil in skupaj so zbežali. Od takrat je lisica bila vedno prijazna do drugih.

Neja Holc, 3. b

Lisica in sladoled

Lisica Ana si je nekoč kupila 3 kepice sladoleda. Naenkrat ji je sladoled vzel volk Jure. Lisica Ana je hotela volka ujeti. Srečala je vilo Zalo, ki jo je vprašala, zakaj je tako žalostna. Povedala je, da ji je volk Jure ukradel sladoled. Zala ji je pričarala nov sladoled. Tak, ki ga nihče ne more nikoli ukrasti. Volk Jure je ponovno poskušal ukrasti lisici sladoled, a ga ni mogel.

Anže Auer, 3. b

Lisica in sladoled

Nekoč je lačna lisica taval po gozdu. Zagledala je zajca, a ta je takoj zbežal. Hitela je za njim, a zaman. Obupala je in legla na hrib. Takrat je zagledala še več zajcev. Pognala se je za njimi vse do gozdne jase. V bližini je zagledala mesto. Bila je prepričana, da bo v mestu našla kaj dobrega za pod zob. Našla ni nič drugega kot sladoled. Ker ni imela denarja, je stekla proti otroku, ga prestrašila, vzela sladoled in tekla proti jasi. Tam je srečala lisjaka. Skupaj sta odšla na lov in ulovila veliko zajcev za obilen obrok. Za sladico sta skupaj pojedla še sladoled.

Ajda Ornik, 3. b

Lisica in sladoled

Nekoč je za devetimi gorami in devetimi vodami živela lisica Katarina. Tisti dan je bilo tako vroče, da ji je jezik iz ust ven gledal. Domislila se je, da bi šla na sladoled. Povabila je še dve prijateljici, kokoško in zajkljo. Nista želeli iti, ker sta slišali, da prodajajo začaran sladoled. Katarina se je zato odločila, da gre sama in si bo zato naročila kar 3 kepice! Ko se je sladkala, se je naenkrat začela dvigati v zrak. Lisička je na pomoč poklicala kokoško in zajkljo. Hitro sta pritekli, ji pomagali in jo potegnili dol. Skupaj so se odpravile na boljši sladoled.

Katarina Lešnik, 3. b

Lisica in sladoled

Živela je lisica, ki je oboževala sladoled. Jedla ga je in jedla, dokler ji ni zmanjkalo denarja za sladoled. Žalostna se je sprehajala po parku. Srečal jo je zajček in jo vprašal, kako ji lahko pomaga. Povedala mu je, da ima najraje sladoled, a je žal brez denarja. Zajček ji je

pričaral nekaj čarobnega, kar je izpolnilo tisto, kar si najbolj želiš. Lisica je spet bila srečna s svojim sladoledom.

Tijan Ules, 3. b

Zajec in kovanec

Za devetimi gorami je živel zajec po imenu Zeko. Ko je nekega dne odšel na polje po zelje, je pod zeljno glavo našel kovanec. Ta kovanec se je tako zelo svetil, da ga zajec vtaknil v žep. Odšel je na tržnico in si tam kupil nove čevlje. Na poti domov ga je srečala lisica. Spustila se je za zajcem, a ji je pobegnil. Bil je srečen, da je prišel domov živ, le svoje nove čevlje je nekje na poti izgubil.

Val Vurcer, 3. b

Zajec in kovanec

Nekoč pred davnimi časi je živel srečni zajec, ki je imel veliko sreče, saj je v gozdu našel kovanec. A vedno, ko ga je hotel pobrati, je bila v bližini nevarna lisica. Razmislil je in se spomnil na prijatelja, medveda Marka, ki pa mu ni hotel pomagati. Zajec je žalosten odšel še do boljšega prijatelja, ki pa ga ni bilo doma. Še enkrat se je odpravil proti kovancu. Tokrat je imel srečo, saj lisice ni bilo v bližini. Vzel ga je, pobegnil na varno in z zlatim kovancem ostal srečen za vedno.

Adis Medić, 3. b

Zajec in kovanec

Zajec Rok je imel sedem zajčkov. Nekega dne, ko je Rok šel v gozd, je na tleh našel kovanec, ki se mu je zdel čisto navaden. Vseeno ga je pobral in odnesel domov. Ker je na poti srečal lisico, je hitro stekel proti domu. Pospravil ga je v hranilnik, da ga zajčki ne bi izgubili. Ko je čez en teden odprl hranilnik, je začuden ugotovil, da je v njem veliko več denarja. Čez nekaj tednov je bila njegova soba polna kovancev. Kmalu je k zajčku prišla na obisk lisica. Ko je Rok šel na stranišče, je lisica hitro stekla v sobo, mu ukradla kovanec in pobegnila v svoj brlog. Mladi zajčki so na poti iz šole videli lisico z Rokovim kovancem. Skrivaj so ji ga vzeli in ga vrnili Roku. Naslednji dan je prišla lisica spet na obisk. Roku se je opravičila.

Larisa Lešnik, 3. b

Zajec in kovanec

Nekega dne je zajček veselo skakal po hribu. Nenadoma se je spotaknil ob kamen. Ko je pristal na tleh, se je v travi nekaj zableščalo. Hitro je vstal in videl, da se skozi travo sveti kovanec. Previdno ga je nesel v svoj domek. Položil ga je pod vzglavnik in zaspal. Naslednje jutro kovanca ni bilo več! Zajčka je zaskrbelo, spraševal se je, kje je, kdo ga je odnesel. Taval je po gozdu. Šel je k sraki in jo vprašal, če je kaj videla. Odgovorila mu je, da ne. Enako je vprašal sovo. Tudi ona ni nič videla. Odšel je k lisici domov. Vedel je, da ga ne bo pojedla, saj v tem gozdu hrane ne manjka. Tudi lisica mu je odgovorila, da ni ničesar videla. Zajec je doma pregledal ves svoj domek in kovanec končno našel. Ves čas je bil skrit pod posteljo. Bil je vesel, a hkrati tako izmučen, da je kar zaspal.

Nika Pal, 3. b

Zajec in kovanec

Nekoč, pred davnimi časi je živel zajec Zlatko. Nekega dne je na poti v pekarno našel zlat kovanec. Mislil si je, kako je lep in dragocen ter da je zagotovo veliko vreden. V pekarni ga je lisica vprašala, kje ga je dobil. Povedal ji je, da ob mlinu, ko je bil na poti v pekarno. Lisica je bila zelo zvita in si je tudi sama želela takšen kovanec. Vprašala je zajca, če ji ga posodi. Ker je bil dobrega srca, ji ga je seveda posodil. Šel je domov, se okopal in se odpravil spat. Ker je slabo spal, se zjutraj ni zbudil najboljše volje. Odpravil se je v pekarno. Lisica je bila tam, kovanec pa ne. Lisica mu je rekla, da je zvečer kovanec pospravila na omaro, zjutraj pa ga ni več bilo. Seveda se je zlagala in ga hotela obdržati. Naiven zajec ji je verjel. Ponoči je bilo hudo neurje s točo in vetrom. Kovanec je kar odpihnilo. Lisica Dragica ga je zgrabila in ga raje hitro odnesla nazaj k zajcu. Ker se je zlagala, jo je zajec okregal.

Zala Drevenšek, 3. b

Zajec in kovanec

Nekoč je živel zajec, po imenu Miha. Rad je jedel korenje in deteljo, najraje pa je hranil dragocene stvari. Ko se je lepega dne sprehajal po ulici, je zagledal nekaj sijočega. Šel je pogledat, kaj se sveti. Našel je sijoč kovanec, popoln za njegovo zbirko lepih stvari. Mimo je prišla mačka Lana. Mihi je kovanec vzela in z njim pobegnila. Zajec je šel domov in si doma pripravil korenje. Med grizenjem se je spomnil, kako bi kovanec lahko dobil nazaj.

Pripravil je Lanine najljubše ribe. Razporedil jih je po njenem dvorišču. Ko je Lana prišla na dvorišče, ji je Miha ponudil, da jih zamenja za sijoč kovanec. Stvari sta zamenjala in tako oba imela, kar sta želela.

Sara Pal, 3. b

Slika 1: Leona Preložnik, 4. a, Rože, tempera

V SVETU DOMIŠLJIJE

Čarobna palica

Nekoč je živela čarobna palica. To ni bila navadna palica. Bila je nekaj posebnega, ker je začarala vsakega, ki ga je videla. En dan ji je rekel Tomaž, naj ga začara v drevo. Ko je to naredila, je bil srečen. Nekega dne pa se je naveličal biti drevo in je vprašal palico, če ga lahko spremeni nazaj v dečka. Odgovorila je, da ne. In potem je bil žalosten.

Živa Tajhmajster, 2. b

Čarobna ščetka

Nekoč je bila ščetka. To ni bila navadna ščetka. Ta ščetka je bila čarobna ščetka. Julija pride v kopalnico in reče: »Ščetka, vstani in nase stisni pasto!« Ščetka je to naredila. Ko je Julija rekla, naj ji poščetka zobe, ji je ščetka temeljito poščetkala zobe. Na koncu je Julija dejala: »Ščetka, ustavi se! Spravi se v lonček!« in ščetka je tako naredila. Julija je s ščetko srečno živela do konca svojih dni.

Gaja Lozinšek, 2. b

Čarobno zrcalce

Med pospravljanjem svoje sobe in omare sem zagledal zaboj poln igrač. Bil je čas za kopanje in spanje, zato sem na zaboj pozabil. Ponoči sem imel čudne sanje, zdele so se prav resnične. Zjutraj sem takoj iz zaboja stresel igrače. Iz zaboja je padlo posebno zrcalce, ki sem ga prvič videl. Ko sem se pogledal vanj, je bilo megleno. Z roko sem ga obrisal in v njem videl poseben odsev. V zrcalu sem videl sebe, ko sem bil majhen. Videl sem, kako sem shodil, se vozil s kolesom, praznoval rojstni dan.

Moje čarobno zrcalo me bo vedno spremljalo.

Inaj Topolovec, 2. b

Leteči čevlji

Nekega dne je na gradu živel cesar, ki je imel sina. Njegov sin je rasel in rasel. Naenkrat pa je sin v daljavi zagledal nekaj rjavega. Šel je pogledat, kaj je to. Našel je lepe usnjene čevlje. Pomeril si jih je in bili so mu ravno prav. Zelo močno si je želez leteti in čevlji so mu ugodili in rekli: »Če rečeš: čevlji, čevlji, poletite in na cilj me ponesite, te bomo ubogali.« Fant jim je rekel: »Čevlji, čevlji poletite in na grad me ponesite!« Čevlji so ga ubogali in odpeljali na grad. Cesar je to videl in vprašal: »Od kdaj pa znaš leteti?« Sin mu odvrne: »Na jasi sem našel leteče čevlje.« In tako je sin letal naokrog in cesarju kdaj pa kdaj kaj prinesel.

Patrik Kranjec, 2. b

Slika 2: Jaša Lozinšek, 4. a, Vitez, mešana tehnika

RIME MED KROŠNJAMI

Drevo

Kaj je drevo?

Drevo je drevo.

Na drevju ptiček živi.

Če drevesa ne bi bilo,
ptiček ne bi živel.

Ko drevo posekamo,
lahko naredimo papir,
ne pa kefir.

Drevo je kot lepo pero,
v vetru se maje
in senco nam daje.

TO JE DREVO, JUHEJ!

Bine Baum, 4. a

Drevo

Ko te posadim,
prijateljstvo gojim,
z veseljem te opazujem,
kako rasteš in cvetiš.

Dežek, dežek pada,
te zaliva,
sonček pa skrbi,
za lepe vse dni.

Veseli smo,
da te imamo,
saj tako imamo
bolj zeleno naravo.

Anej Kolednik, 4. a

Drevo

Drevo stoji brez hitenja,
v tišini nosi svojo
zgodbo,
vsak letni čas ga obišče.

Sonce ga greje,
veter ga nosi.
vedno ostane v miru,
vsaka kaplja dežja mu da
življenje.

Drevo brez vode ni
drevo!

Teja Muzel, 4. a

Drevo

Ti si veliko,
ne malo,
a v mojem srcu si drevesce.

Stojiš na mestu,
gledaš me,
hoditi hočeš,
pa ne gre.

Sprosti noge,
sprosti roke,
saj za tebe sem jaz tukaj.

Vita Horvat, 4. a

Drevo

Nekaj let sem te gojila,
preden sem te posadila.

In po mnogih letih
si le sadeže obrodila.

Na drevesu raste sliva,
lepa, sočna, skoraj živa.

Utrgala sem tvoj sadež,
ki na majici je pustil velik madež.

Alisa Majcen, 4. a

*Pesem je bila nagrajena na natečaju Mali Pranger –
Ela 2025*

Drevo

Ko je drevo pognalo,
je malo dekle zaspalo.

Dekle še vedno spi,
a hitro čas beži.

Kaj, če se drevo posuši?

Malo dekle jokalo bi.

Kaj, če se dekle zbudi?

Potem drevo oživi.

Godci, palača in še kaj bi bilo,
ampak dekle spi in se še ne zbudi.

Drevo samotno stoji,

in si misli, zakaj deklice ni.

Šepet vetra prebudi vse tiste reči,

ki so bile zabavne za deklico in
drevesce.

Ampak te pesmice konec ni,

ker dekle je bilo ves čas bolno
in zaradi tega je drevo jokalo.

Ta pesmica je namenjena vsem tistim,
ki so bolni in se ne morejo igrati zunaj.

Nik Zajc, 4. a

Drevo

Drevo staro kot čas sam,
v tvojih koreninah je skrivnost sanj.
Senca tvoja me objema,
v tvoji tišini srce počiva.
Listi šepetajo zgodbe o vetru,
veje se sklanjajo v tihem vetru.
Vsak prstan v tvojem deblu
nosi spomine z neba in zemlje.
Tvoje korenine so globoko v zemlji,
tvoj pogled proti nebu je širok in
brezmejen.
Tisoč let boš stalo v tihem miru
in povezovalo ljudi in ves svet.
Drevo, simbol moči in miru,
tvoj svet je tišina, a poln življenja.
Zima pobeli tvoje veje,
a pomlad oživi tvoje srce.

Mahir Medić, 4. a

*Pesem je bila nagrajena na natečaju Mali Pranger –
Ela 2025.*

Jablana

Na Ptujski Gori raste jablana,
ki jo spomladi obletava čebelica.
Poleti komaj sušo preživi,
da svoje sadje obdrži.
V jesenskem soncu sadje dozori,
jablana pa liste izgubi.
Pozimi jo zebe do kosti,
drevo pa počiva do pomladnih dni.

Jaša Lozinšek, 4. a

Češnja

Spomladi belo cvetim,
poleti rdeče sadeže dobim.
Otroci jih z vejic pridno poberejo
in me do konca oberejo.
Jeseni moje listje zlato zašumi,
pozimi moje vejice sneg krasi.
Ko se spomladi sonček spet nasmeje,
še lepše cvetove dobim
in vrt okrasim.

Nik Drevenšek, 4. a

Drevo

Spomladi naše
in vsako drevo cveti.
Poleti so lepi sladki sadeži,
jabolka, hruške in češnje.
Jeseni padajo listi,
rdeči, rjavi in zeleni.
Pozimi listov več ni,
drevo pa še vedno tu stoji.

Tai Dovnik, 4. a

Lepo drevo

Drevo je res lepo,
ko listi zrastejo.
Lepo je tudi,
ko jih ni.

Včasih se drevo celo smeji.
Vedno je veselo,
nikoli žalostno.

Nikoli se ne norčuje.
Vedno je prijazno drevo.

Tine Valentan, 4. a

Jablana

Rastla je tam,
na vrhu hriba.
Le kaj bi bila,
če drevo ne bi bila?

Ima lepe veje,
tam stoji
in ponosno se drži.

Spomladi cveti,
jeseni rodi.
Na vsaki veji
eno jabolko visi.

Leona Preložnik, 4. a

DREVO

Bilo je drevo, ki je zelo rado pelo;
od veselja je kar skakalo in tekalo.
Bilo je zeleno-rjave barve,
a vedno je hotelo biti rdeče kot ljubezen.

Ko je bilo drevo žalostno,
je glas vedno zapel ljubezenske pesmi.
Ko je sonce posijalo, je drevo kar
zažarelo.

Ptički so peli, cvetovi so se odpirali
in takrat se je drevo zbudilo.

Drevo je tako lepo cvetelo,
a gozdarji so prišli,
da bi posekali vsa drevesa ...
Drevo je ostalo žalostno.

Dilara Harbi, 6. b

Drevo

Drevo, drevo,
ti segaš v nebo.
Tvoji listi
so res čisti.
Tvoje deblo je debelo,
ko veter piha, se pozabavaš veselo.

Katarina Lešnik, 3. b

Magična jablana

V nekem mestu bila je majhna jablana,

ki otrokom bila je magična.

Nje sadeži so bili privlačni,

zato otroci bili so lačni.

Nato je ptička priletela

in jabolko jim vzela.

Ostali so brez jabolka,

zato jih zdajle muči lakota.

A otroci so se znašli,

saj v trgovino so odfrčali.

Naš Bine imel bi raje maline,

nam pa se zdijo jabolka bolj fina.

Eliza Krasnič, 6. b

Mestno drevo

Sredi mesta

stoji zelo lepo drevo.

Tako lepó,

da otroci okrog njega noró.

En deček bil je tako vesel,

da je kar pesmico zapel.

Starši bili so začudeni,

saj otroci še nikoli

niso bili tako pridni.

Še starši so bili veseli,

saj svobodo so imeli.

Hana Angel, 6. b

Drevo življenja

V gozdu drevo stoji mogočno,

kvišku v nebo se dviga večno.

Listje šumi, veter ga boža,

ptičje petje v vejah boža.

Korenine v zemlji trdno držijo,

hrani ga zemlja, sonce ga greje.

Dež ga napaja, luna ga gleda,

skozi leta raste in se spreminja.

Drevo je domovanje živali;

veverice, ptice, insekte gosti.

Skrivališče pred soncem in dežjem,

narave čudež, ki nas veseli.

Skozi letne čase se spreminja,

od pomladi do zime se spreminja.

Drevo je simbol življenja,

del narave večno ostaja.

Klara Ciglič, 9. a

Drevo

Drevo imam, ga rada imam,
ga zalivam in negujem vsak dan.

Bliža se nevihta, strah me je močno,
zares ne vem, kaj z mojim drevesom bo.

Zunaj dežuje in piha močno,
nato pa se spomnim čudovito domislico.

Stopim ven, pogledam naokoli
in neha deževati vse okoli.

Pogledam drevo,
nato še v nebo.

Na koncu se zahvalim Soncu zelo,
da je vsako jutro svetilo na moje drevo.

Zala Drevenšek, 3. b

Visoko drevo

Na hribčku raste visoko drevo,
ima deblo močno in krošnjo lepó.
V njegovih vejah ptice gnezdiijo,
vetrovi pa listje mu nežno zibljejo.

Spomladi se listki smehljajo sladkó,
poleti senco nam poda lepo.
Jeseni v zlato se preobleče,
ko veter mu listje tiho odmeče.

Pozimi drevo v tišini zaspi,
bel puh snega ga nežno pokrije,
čeprav brez listov še vedno stoji
in čaka pomlad, ki bo znova prišla.

Drevo je čuvaj narave in sanj,
skriva skrivnosti ponoči in čez dan.
Ob njem sedim, poslušam tišino
in berem pesmi za pokušino ...

Nace Žalar, 9. b

TUDI SLOVNICA JE LAHKO ZABAVNA

Ko se slovnica igra

Ko se slovnica igra,
je prava komedija.
Glagol skače sem ter tja,
pridevniki: svojilni, vrstni in lastnostni
za samostalnikom se postavijo vsi po vrsti.

Samostalnik stoji kot policaj,
da mu glagol ne more kaj,
pridevnik pa se smeji
in ga v trenutku prehiti.

Klicaj pa pridrvi
in v sekundi gasilce pokliče na 113,
vprašaj se pa sprašuje,
zakaj je tukaj toliko policije.

Policija jih aretira
in jih do zapore prečkira.
Tu se naša pesmica konča
in ostane samo še pikica.

Jan Gašparič, Vid Premzl, Mark Vadas, Gašper Ornik, 6. b

Obisk pri gospe Slovnici

Nekega dne je pri gospe Slovnici potrkalo na vrata. Ko jih je odprla, je zagledala Samostalnik in Pridevnik. Povabila ju je na čaj in piškotke. Samostalnik in Pridevnik sta se pritožila, da učenci v šoli ne razlikujejo več med njima. Gospa Slovnica je bila zelo razočarana. Čez nekaj časa sta na obisk prišla še Glagol in Števnik. Povedala sta, da sta prišla po pomoč, saj otroci več ne izkazujejo zanimanja za slovenski knjižni jezik. Skupaj so se odpravili do šole. Na poti do šole so se ustavili še pri ločilih. Ločila so jim takoj ponudila pomoč. Ko so prišli do šole, so učencem zapeli pesmico o gospe Slovnici in o slovenskem knjižnem jeziku. Učenci so si to pesmico prepevali še dolgo in se s tem naučili vse o knjižnem jeziku.

Hana Angel, Zala Kokol, Miabela Malek in Sara Zupanič, 6. b

Gospodična Slovnica s prijatelji na kavici

Nekoč, pred mnogimi leti, je živela gospodična Slovnica, ki je samotno živela v pravljici. Vse je bilo tako tiho in dolgočasno, zato si je močno želela prijatelje. Ni vedela, kako bi jih našla. Začela je plezati po črkah in besedah, a ni mogla najti ne prijatelja in ne prijateljice. Nato je začela listati po platnicah. Takrat je zaslišala strašen krik. Slišala je jokanje in čutila žalost. Hitro je sledila krikom in končno je videla majhno Pikico, ki je čepela ob luži. Vprašala je, zakaj je žalostna. Odgovorila je, da ji je njena najljubša igračka padla in potonila v veliko, blatno luknjo. Gospodična Slovnica ji je želela pomagati, hkrati pa je želela tudi poiskati prijatelje. Odločila se je, da bo poiskala prijatelje, ki bodo pomagali spraviti igračko iz luknje. Listala je naprej in naenkrat je zaslišala smeh. Zagledala je velikanska dvojčka, Oklepaj in Zaklepaj. Vprašala ju je, če bi ji pomagala, in sta privolila. Skupaj so poiskali njune prijatelje: Vejico, Vprašaj in Klicaj, potem še Pikico. Vejica jo je potolažila, Oklepaj, Zaklepaj, Klicaj, Vprašaj in gospodična Slovnica so pomagali izvleči igračko. Končno jim je uspelo. Ugotovili so, da je bila skodelica kavice. Za zahvalo jim je Pika pustila, da jo skupaj spišejo. Postali so najboljši prijatelji.

Dilara Harbi, 6. b

Zlate sanje

Nekoč sta živela otroka, po imenu Anica in Ivan. Naenkrat sta pristala v avtu, ki ju je odpeljal k dedku in babici. Ko sta prišla, jima je babica ponudila piškote, ki sta jih z veseljem pojedla. Naenkrat sta nekaj začutila! Dotaknila se ju je Pika in ko sta se obrnila, sta videla gromozanski Klicaj. Ta je tako močno zakričal, da so jima skoraj počili bobniči. Gromozanska Pika pa je ob tem zvoku kar zaplesala ter zapela svojo znano pesem, ki je šla tako: »Pred ki, ko, ker, da, če, vejica skače, zdaj na ples še glagol priskače!« In res, točno tako se je zgodilo! A ko je prišel glagol, sta se otroka vanj zabila ter se od udarca zbudila. Mama je ravno prišla v sobo in ko sta ji otroka povedala, kaj sta sanjala, je mama ugotovila, da so v kakavu bila **močna uspavala**.

Maj Ahec in Leo Štumberger, 6. b

Zgodba s polglasniki

V soboto smo bili v živalskem vrtu. Videli smo osla, zajca, tигра ter mnogo drugih živali. Skrbnik živalskega vrta nam je povedal, da imajo živali gobec in nekatere tudi trobec. Ker smo zraven imeli kužka, se je zelo zavleklo. Zato smo prenočili v hotelu. Tam smo pojedli tudi zajtrk. Ko smo prišli v jedilnico, smo ugotovili, da so v jedilnici zelo lepi prti. Ko smo prišli domov, smo bili zelo žalostni, saj nam je srna pojedla vse jagode z vrta.

Julian Lešnik, 4. b

Moj prijatelj - zmaj

Zjutraj, ko sem se zbudila, sem zaslišala trušč. Pogledala sem skozi okno in videla ...zmaja! Velikega zmaja! Bila sem osupla. Tudi zmaj se je prestrašil mene. Obrnil se je in zbežal. Naslednje jutro, ko sem pogledala skozi okno, je bil zmaj spet tam. Bil je prestrašen, a je vseeno vzel jabolko, ki sem mu ga ponudila. Jabolko mu je bilo zelo všeč. Tudi moj strah pred zmajem je postajal vedno manjši. Vsak dan je prihajal k meni na obisk. Postala sva prava prijatelja.

Nekega jutra sem komaj čakala, da pride, a ga ni bilo. Cel mesec sem zaman čakala. Nekega dne pa je le prišel. Zgrabil me je in odpeljal nekam globoko v gozd. Tam je bilo še veliko zmajev. Odpeljal me je v svoj brlog. Tam sem videla zmajevko, ki je bila bolna. Pogledala sem, kaj je narobe. Nekje sem prebrala, da čaj iz lešnikovih listov pozdravi bolne zmaje, zato sem poiskala lešnikov list in skuhala čaj. Zmajevka je takoj ozdravela, zmaj pa me je odpeljal nazaj domov. Ko sem prišla domov, se mi je zahvalil in me povabil, naj jih še kdaj obiščem. Spoznala sem, da tudi veliki in mogočni zmaji kdaj potrebujejo našo pomoč in prijatelje.

Ema Pečnik, 4. b

Slika 3: Ela Močnik Šoštarich, 9. b, Fantazijski svet, mešana tehnika

KO ZADIŠIJO SPOMINI

Babičine kremšnite

Ko razmišljam o najljubšem vonju iz preteklosti, mi zadišijo babičine kremšnite. Ko sem bil star 6 let, sem iz zgornjega nadstropja zavonjal nekaj sladkega. Odšel sem gor in videl, da babi nekaj peče. Vprašal sem jo, kaj ima v pečici. Povedala mi je, da peče kremšnite. Želel sem jih poskusiti. Bile so tako slastne, da sem hotel pojesti vse.

Vedno, ko zadiši po kremšnitah, se spomnim na babico.

Amadej Žuran Rodriguez, 7. a

Babičin sirov štrudelj

Mala sem bila,
na počitnice hodila.
Jaz, mami, ati, sestra, babi, Nana,
krasna družčina zbrana.
Spominjam se,
pred pečico sem sedela
in opazovala mojstrovino,
ki terjala je pot v trgovino
in veliko dela.
Babičin sirov štrudelj
vzljubila sem kot mala
in ga bom vedno oboževala.

Isabella Ban, 7. a

Ko sončna krema zadiši

Ko sončna krema zadiši,
spomnim se najlepših dni.
Tokrat strmim v lepo nebo
in razmišljam, kako čudovit dan še bo.
Nato v morje skočim
in glavo si zmočim.
To zelo lepo mi je,
saj takrat zabavam se.

Ana Ranfl, 7. a

Vonj morja

Pot rano smo začeli,
da hitro smo prispeli.
Morski zrak mi zadiši,
spomni me na lepe stvari.
Ko pade mrak,
zaspan je že vsak.
In ko zjutraj se zbudimo,
se črički že veselijo.
Na plažo odhitimo,
da pečene koruze ne zamudimo.
Napihnem si blazino
in imam se fino.

Ela Gabrovec Vidovič, 7. a

Morska voda

Ko prideš na morje,
morska voda zelo diši,
morski val ti v ušesih zašumi,
plavaš med majhnimi ribicami.
Ko pa iz vode prideš,
slana voda spet na tebi zadiši.
Takrat obujaš spomine,
ki si jih ustvaril s prijatelji.

Julija Zupanič, 7. a

Morska sol

Vonj morske soli
me spomni na morje.
Tam ni slabe volje,
ampak je samo mir in tišina.
V naš apartma se mi vedno mudi,
saj tam vedno vse po morski soli diši.
Vonj morske soli me pomiri,
saj me spomni na lepe stvari.

Kaja Lajh, 7. a

Slika 4: Anastazija Marčec, 3. b, Morje, mešana tehnika

Pokošena trava

Ko se trava pokosi,
po starih časih zadiši,
V meni otroštvo prebudi,
ko smo ves dan
zunaj preživali in
se lepo imeli.

Lada Šadl, 7.a

Diši po babičini jabolčni piti

Spomnim se božičnega večera, ko je babica spekla njeno jabolčno pito. Cela hiša je dišala. Stekel sem v kuhinjo, da vidim, kaj se dogaja. Spomnim se teh dni, ki jih na žalost nikoli več ne bom doživel.

Filip Gal Škraba, 7. a

Mamina juha

Ko pridem iz šole, zavonjam nekaj prijetnega. To je juha, ki jo skuha moja mama in je moja najljubša! Diši kot travnik, ko razvije svoje najlepše vonjave. Ko sedemo za mizo, komaj čakam, da zaužijem tisti okus, zavonjam tisti vonj, ki diši po domu. Tudi ko pomagam kuhati to juho, me vonji kar zasvojijo. In ko jo pojem, rečem: »Hvala, mami, za tako okusno kosilo.« Mami me samo objame in takrat se počutim še bolje!

Tim Petek, 7. a

Cimet v božičnem času

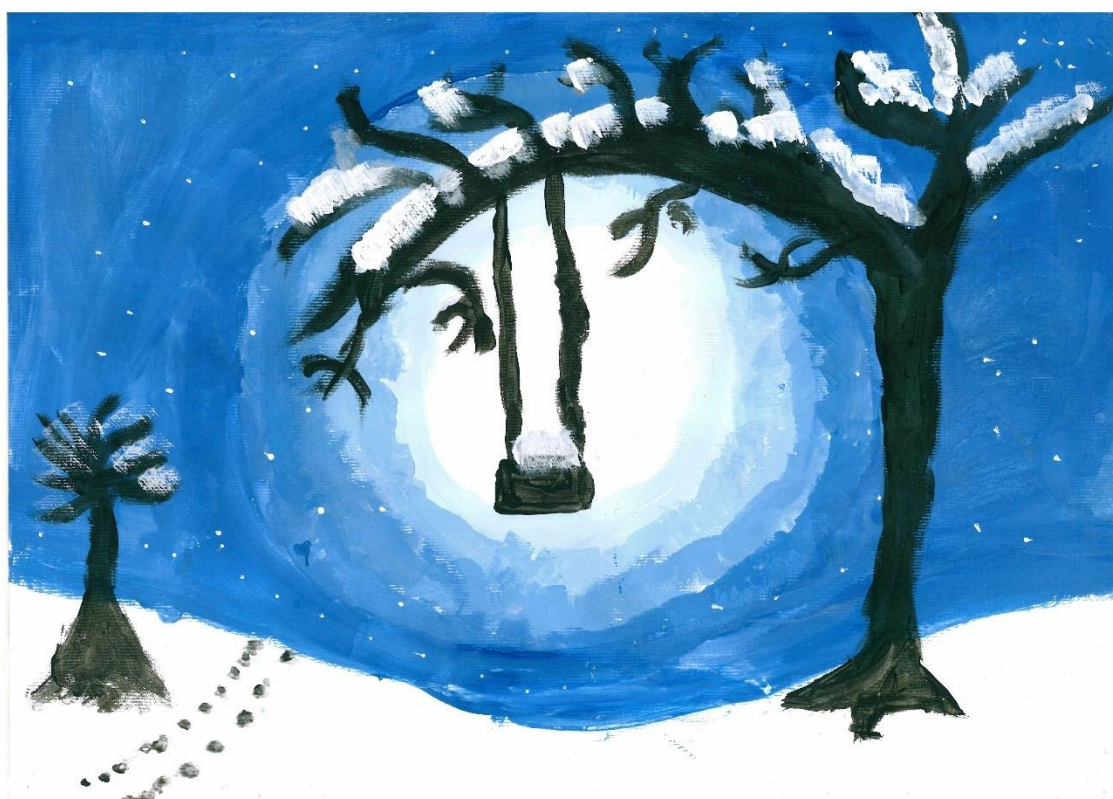
V božičnem času uporabljamo cimet pri mnogih rečeh. Vonj po cimetu je prazničen za mnoge ljudi, tudi zame. Nekatere cimet spominja na čas, ko se družijo z družino ob

božičnem čaju, nekatere pa na svečo s pridihom cimeta. Mi z družino imamo zelo radi vonj cimeta, jaz in moj ati imava zelo rada tudi čaj z okusom jabolka in cimeta.

Tudi naša božična sladica diši po cimetu, saj ga skupaj s sladkorjem posujemo po jabolkih. Ta sladica je pri nas že tradicionalna, saj jo imamo mi in sorodniki zelo radi.

Ko zavonjam cimet, se spomnim na lepe trenutke z najdražjimi.

Jure Flac, 7. a

Slika 5: Anej Kolednik, 4. a, Zimska pokrajina, tempera barve

ZIMSKE RADOSTI

Zima

Zima je res prima,
ko sneg zapade,
otroci se razveselijo in smejiijo,
bele sanje v dlan lovijo.

Takrat čudež se zgodi,
vse se razveseli in razživi,
zvečer pa lučke se prižgejo
in stojnice odprejo.

Na smučišče se odpravimo,
kjer je zelo mrzlo,
zato se toplo oblečemo,
da nas ne bo zeblo.
Potem pa še topel čaj spijemo,
da se boljše počutimo.

Julija Zupanič, 7. a

Zima

Zima je rima,
ki mi vsako jutro kima.
Zima je zelo lep letni čas,
zame boljši kot poletni čas.

Pozimi lahko delaš
ogromno stvari,
ampak je grozno,
ko se poškoduješ pri smučanju.

Pozimi je božič in
pride Božiček,
ki prinese darila.
Lahko greš tudi na lučke,
da se ti zasvetijo učke.

Mija Veselič, 7. a

Snežna kraljica

Smučarski skoki, polet v nebo
zimo nam polepšajo.
Sneg jo prekriva, je visoka zelo
in na njej se rekordi podirajo.

Peter, Cene, Nika, Timi
naši talentirani skakalci so,
komaj čakajo, da se po njej spustijo,
pa če zmagajo ali zgubijo.

Vsi jo občudujemo
in po televiziji gledamo.
Je snežna lepotica
in to je naša prelepa Planica.

Ela Gabrovec Vidovič, 7. a

Zimska šola v naravi

Ko v šolo v naravi smo prišli,
hitro smučat smo odšli,
enim šlo najboljše ni,
eni pa smo pohiteli.

Eni boljše, drugi slabše,
vsi smo se vozili,
po snežni strmini,
in se veselili.

Matevž Emeršič, 7. a

Zima

Ko zima pride, je zunaj mrzlo,
vsi se oblečemo, da nam je toplo.
Lučke v mestu svetijo,
topel čaj vsi pijemo.

Pozimi zunaj sneži,
iz snega veliko lahko naredimo mi.
Takrat še posebej lepo mi je,
saj vsi zabavamo se.

Ana Ranfl, 7. a

Slika 6: Nika Paveo, 9. b, Zimske radosti, oljni pasteli

Zima

V sobi 9
imamo lep razgled,
smučišče vidimo,
ko ptičke po nebu iščemo.

V svet se spustimo
in na smučišče odhitimo,
na koncu dneva še v posteljo odhitimo
in hitro zaspimo,
da v drugi dan se spustimo.

Rok Hentak, 7. b

Zima

Zima je prijeten čas za vse ljudi,
vse nas razveseli.
Ko sneg pade in se k nam Božiček
prikrađe,
otroci ponorijo, tako se veselijo.

Vse strehe so bele,
družine pa vesele.

Lučke razsvetlijo mesto
kot luna nebo.

Babica mesi testo
za njeno najboljšo potico.

Neli Vantur, 7. b

Zima

Zima meni res štima
in je prav prima,
ko otroci se igramo
in se vsi smehljamo.

Vsi se oblečemo,
da nam je toplo,
radi se kepamo
in po snegu tekamo.

Lota Kuča Belšak, 7. b

Zima

Zakaj bi rimal z rimo,
če lahko rimaš z zimo,
ampak rima ima veliko več
rim kot zim,
čeprav je zima boljša rima,
ko rima.

Imam dokaze, da je zima
boljša rima, ko rima,
ker sigma je bela,
bela je zima
in zato zima je sigma,
tako, da sigma je dobra
in zima je dobra rima.

Jan Kastelic, 7. b

Zimska šola v naravi

V Kranjski Gori smo,
da se smučamo.
Snežne prijatelje delamo
in z njimi se igramo.

Skupaj se učimo,
na smučišče mi hitimo,
da se smučat naučimo.
Super se imamo
in ves dan na snegu garamo.
Filip Gal Škraba, 7. a

Zima je bela

Zima je bela,
saj veliko je snega.
Otroci se igrajo
in so na smučarskem tečaju.

Vsi pojemo in se veselimo,
zvečer pa hodimo na lučke,
vsem se svetijo očke.

Larissa Sagadin, 7. b

Smučarska šola v naravi

Prišli smo v šolo naravi
in se proti smučišču podali,
hitro smo se oblekli
in na smučišče stekli.

Smučat smo se učili,
se po strmini spustili,
večkrat smo to ponovili,
malo se utrudili.

Rene Žunko, 7. b

MAŁA IN VEŁIKA DOŹIVETJA

Dogodki med vikendom

V petek zjutraj smo se odpeljali proti Bledu. Pot je hitro minila. Ko smo prispeli na cilj, smo šli do pletnarja. S pletno nas je odpeljal do otočka sredi jezera. Tam smo pozvonili z zvonom in si nekaj zaželeli.

Potem smo šli na sladoled. Popoldne smo se odpravili v hotel. Oblekli smo kopalke in se šli kopat v bazen.

Zvečer smo imeli večerjo in šli na kratek sprehod. V soboto smo se ustavili še v Bohinju. Bil je zares čudovit vikend.

Iza Brezovnik, 2. a

V petek smo šli na morje. Prispeli smo ob 22.15. V soboto smo šli na plažo. Jaz sem se kopal. Ko smo prišli s plaže, smo šli v Pulo. V Puli smo šli na grad. V nedeljo smo šli domov. Med potjo smo šli na pico. Vozili smo se tri ure in pol. Domov smo prišli ob 16.20.

Lan Gregorčič, 2. a

Po prihodu iz šole sem se najedla. Naredila sem nalogo. Z babico sva se odločili za sprehod. Pripravili sva vsaka svoj nahrbtnik. V nahrbtnik sem dala steklenico z vodo. Pot naju je vodila med žitnimi polji. Na tleh sem našla ključke. Med sprehodom sem videla metulje. V pšenici je bila srnica. Bil je lep sprehod.

Anisa Muhič, 2. a

Šla sem k Maji. Imela je rojstni dan. Tam smo našli dve muci. Eni je bilo ime Mjav. Jedli smo zunaj. Gledali smo risanko. Eliza je zelo lepo risala. Od nje sem dobila tri risbe. Imeli smo se lepo.

Ota Cafuta, 2. a

V soboto sem bil na poroki. Skakal sem po napihljivem gradu. Spoznal sem veliko novih prijateljev.

Peljal sem se z limuzino. Zabavali smo se do jutranjih ur.

V nedeljo sem bil na rojstnem dnevu. Jedli smo torto. Metali smo vodne balone. Streljali smo se z vodnimi pištolami. Na koncu smo spraznili napihljivi grad.

Marko Vinko, 2. a

V soboto dopoldan sem brala in se učila. Potem smo šli na zabavo. Tam sem dobila veliko daril. Jedli smo golaž in kruh. Oma je spekla tri torte.

Jaz sem risala. Vsi so me pohvalili. Tam sta bili dve dojenčici.

Nato smo šli domov. Zvečer sem še gledala risanko.

Julija Korpar, 2. a

V nedeljo sem šel na turnir. Prišli so Hrvati in Avstrijci. Hrvate smo premagali 1:0.

V soboto je prišel na obisk daljni bratranec. Igrala sva nogomet. Igrala sva proti atiju. Premagala sva ga 10:9.

Gledali smo tudi tekmo. Igrala sta Pariz in Inter. Zmagal je Pariz 5:0. Dobili so pokal.

Lukas Kolarič, 2. a

Šola v naravi in počitniška doživetja

Zelo sem se veselil zimske šole v naravi. Tako kot že dolgo ne. Spakiral sem vse stvari in se pripravil na odhod. Ko smo prispeli na smučišče Trije Kralji, je bilo zelo malo snega. Naslednji dan ga je zapadlo toliko, da sem kar skakal od sreče. Bil sem v sobi 106. Tam smo bili Tilen, Teo, Patrik in jaz. Naslednji dan je bilo najtežje priti na smučke, saj sta nam sneg in led zelo oteževala izvajanje vaj za ravnotežje na smučkah. V sredo smo imeli bowling, v četrtek pa disko in pakiranje, v petek zjutraj smučanje in odhod domov.

Med zimskimi počitnicami smo se šli smučat v Schladming, kjer smo se smučali na zelo strmih smučiščih. Najbolj všeč mi je bilo na gondoli, ki je peljala na najvišji vrh Schladminga. Smučišča so bila za mene prestrma in preveč ledena. Tiste dni, ko smo bili doma, sem večino časa preživel pod košem in s košarkarsko žogo.

Mark Vadas, 6. b

Veselila sem se zimskih počitnic

Teh počitnic sem se še posebej veselila, saj smo imeli veliko ocen in sem potrebovala malo oddiha od šole. Čeprav nisem bila v šoli v naravi, sem počitnice preživela super. No, vsaj nekako tako, če ne omenjam bolezni, ki me je doletela. Imela sem vročino in bila sem dokaj slabotna, a sem se do srede že bolje počutila. V četrtek sta me moja sestrična in bratranec povabila na baletno predstavo. V petek in med vikendom sem bila zaposlena s pospravljanjem moje sobe ter česanjem naše psičke. V ponedeljek sem odšla na počitnice na Ptujsko Goro k mojima prijateljema. V torek smo se oblekli v kostume in naredili en velik krog po Ptujski Gori, potem pa odšli na odlično kosilo, ki ga je pripravila njuna mama. Ker pa je bilo še dokaj svetlo, smo se odločili, da bomo na hitro naredili še en krog. Zvečer smo si v posteljo odnesli kokice ter si na računalniku predvajali posnetek z obhajila. Ker smo bili utrujeni od dolgega dne, smo hitro zaspali. V sredo so me odpeljali domov. V četrtek sva z mojo mamo imeli »najin dan« ter odšli na sprehod po mestu Ptuj ter v McDonald's. V petek pa smo k nam domov povabili mojega najboljšega prijatelja, skupaj sva odšla na igrišče. Moj najljubši dan med počitnicami je bila nedelja, ker sva se z Miabelo odšli sankat in se imeli res super.

Zala Kokol, 6. b

Zabavne zimske počitnice

Ko smo prišli iz šole v naravi, smo kar takoj odšli v Pariz. Let je bil lep, brez večjih težav, samo enkrat smo imeli turbulenco. Ko smo prišli v Pariz, smo prvi dan še počivali, drugi dan pa je šlo že zares. Tisti dan smo odšli v muzej Louvre, kjer smo videli veliko zanimivih slik, med njimi tudi Mona Liso. Do konca dneva smo se še malo sprehajali. Naslednji dan smo odšli v palačo Versailles, ki pa me ni preveč navdušila. Tudi ta dan smo se še malo sprehajali in kupovali spominke. Naslednji dan smo odšli v Disneyland, ki pa je bil zelo zabaven. Preizkusili smo mnogo adrenalinskih naprav in okusili najbolj znane jedi. Ta dan je bil zelo zabaven, saj smo nato odšli še na Disneyevo parado, ki smo jo malo zamudili, a vseeno videli veliko lepega. Naslednje jutro smo zgodaj vstali, saj smo odšli v stolnico Notre-Dame, ki so jo po požaru ponovno odprli komaj konec decembra. Po ogledu notranjosti smo šli v enega izmed največjih nakupovalnih centrov, ki pa nam ni bil všeč, saj ni bilo trgovin, ampak si se samo sprehajal med oblačili, ki so bila noro draga, zato smo raje šli nakupovat v manjši center. Naslednji dan mi je bil še posebej všeč, saj smo si z avtobusom in ladjo ogledali ves Pariz, zvečer pa še Eifflov stolp, ki je resnično prekrasen. Počakali smo na temo in da je ura odbila sedem, saj je Eifflov stolp zasvetil v vsej svoji veličini in začele so žareti lučke. Bil je lep pogled.

Jan Gašparič, 6. b

Zaključna ekskurzija

Na zaključno ekskurzijo smo odšli v Celje. Obiskali smo knjižnico, Tehnološki park v Celju in McDonald's.

Zjutraj smo se dobili pred šolo. Z avtobusom smo se odpeljali proti Celju. Avtobus nas je odložil na avtobusni postaji v Celju. Od tam smo odšli v knjižnico. Knjižničarka nam je povedala nekaj zanimivosti o knjižnici in o pisateljici Lili Prap. Ogledali smo si lahko knjižnico in knjige. Nato smo se peš odpravili do Tehnoparka. Tam smo se učili skozi igro, raziskovali stvari in izdelali robotsko roko z lego kock. Nato smo se odpravili v McDonald's. Tam smo naročili, kar smo želeli. Ko smo se najedli, smo se lahko odšli igrati. Ker je bila že pozna ura, smo se z avtobusom odpravili proti šoli. Pred šolo so nas že čakali starši. Utrjeni smo odšli domov.

Na izletu sem se imela zelo lepo. Najbolj mi je bilo vseč v Tehnoparku, ker smo lahko poskusili virtualna očala.

Valentina Zupanič, 4. b

Zaključna ekskurzija

Vsako leto gremo na zaključni izlet. Letos smo šli v Celje, kjer smo obiskali knjižnico, Tehnopark in McDonald's.

Zjutraj smo se dobili pred šolo. Izpred šole smo krenili ob 8.30 uri. Ko smo prišli v Celje, smo najprej šli peš do parka. Tam smo se fotografirali in pojedli sendviče. Nato smo se odpravili v knjižnico. Tam nam je knjižničarka govorila o pisateljici Lili Prap. Potem smo se odpravili do Tehnoparka. Tam smo spoznavali temo Človeško telo. Razdelili smo se na tri skupine. Moja skupina se je najprej učila o očeh. Potem smo spoznavali celotno človeško telo, nazadnje pa smo sami raziskovali, kaj ponuja Tehnopark. Gledali smo z virtualnimi očali in ustvarjali ogromne milne mehurčke ter počeli še mnogo drugih stvari. Ob 15.00 smo šli kupovat spominke, nato pa na avtobus. Z avtobusom smo se odpeljali do McDonald'sa. Tam smo se do sitega najedli in se nato odpeljali nazaj do šole. V šolo smo se vrnili ob 18.30. uri. Domov sem šla z Aliso. Pri njej sem ostala še eno uro.

Na zaključnem izletu mi je bilo najbolj všeč, ko smo se prosto gibali po Tehnoparku. Bilo je zelo prijetno.

Tereza Petek, 4. b

Letošnji zaključni izlet

Končno je pred vrati konec šolskega leta in težko prislužene poletne počitnice! To je čas, ki se ga vsi zelo veselimo, saj vreme postaja toplejše, dnevi se daljšajo in zaključujemo s šolskimi obveznostmi. Res pa je, da smo letos v osmem razredu zadnja dva meseca imeli

veliko ocen in natrpan urnik najrazličnejših aktivnosti, zato je vsem prijal enodnevni oddih v Kranju in ob Bohinjskem jezeru.

Na pot smo se podali v torek, 3. maja, ob 7.45 zjutraj. Vsi smo bili zelo nestrpni in polni pričakovanja. Ko smo se končno namestili na svoje sedeže, je gospod voznik naznanil, da je čas za odhod.

Vožnja je bila dolga, saj smo morali zaradi najrazličnejših del in zastojev po daljši poti. Med potjo se je z obeh koncev avtobusa slišala glasba, ki smo jo poslušali tako fantje kot dekleta. Nekateri so gledali filme, drugi so razgreto razpravljali o najrazličnejših temah, spet tretji pa so spali, čeprav dvomim, da so si lahko ob tem direndaju kaj odpočili.

Ker na avtobusu nismo smeli imeti nahrbtnikov, smo postajali vedno bolj lačni in začeli smo težiti s postankom. Žal se pred prihodom v Kranj nismo ustavili in smo zato morali na hitro pojesti manjši prigrizek kar na avtobusni postaji.

Kmalu smo se razdelili v dve skupini (dekleta in fantje) in se odpravili po mestu Kranj, kjer je svoja zadnja leta preživel in delal dr. France Prešeren.

Obiskali smo delavnico, na kateri smo poskusili pisati slovensko himno z gosjim peresom in črnilom. Bilo je zabavno in zanimivo pisati kot so v času romantike.

Po delavnici sta se skupini zamenjali in me smo šle pogledat hišo, v kateri je svoj čas bival in kot odvetnik delal France Prešeren. Kasneje smo si ogledali tudi Prešernov gaj in tam končno pojedli malico.

Po hitrem ogledu Kranja smo se z avtobusom odpravili do rojstne hiše Matije Čopa, Prešernovega najboljšega prijatelja. V hiši smo si ogledali video, v katerem smo spoznali vseh pet velikih ustvarjalcev, ki so bili pomembni za Slovenijo. Pred hišo smo naredili mnogo fotografij.

Z ogledom smo končali ravno pravi čas za kosilo, ki nam je teknilo. Medtem so se na nebo prikradli temni oblaki in začelo je deževati, zato smo mislili, da ne bomo mogli zaplavati v

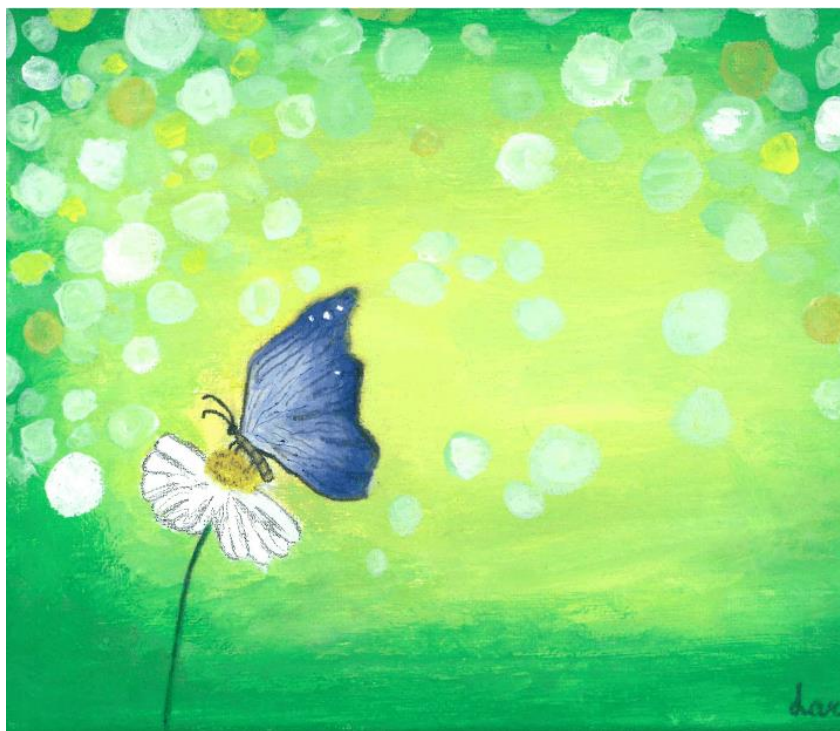
Bohinjskem jezeru. A se z rosenjem nismo dolgo ubadali, saj smo morali oditi na avtobus in naprej do jezera.

Bohinjsko jezero je veliko in lepo, obenem pa tudi zelo mrzlo. Skoraj vsi smo zbrali pogum in zaplavali v njem, nekateri pa so se raje podali na raziskovanje jezera s kanuji. Res smo uživali in se imeli neverjetno lepo.

Ko je prišel čas za odhod, smo bili še vedno polni energije, zato na avtobusu ni manjkalo smeha in dobre volje. Zdi se mi, da so učitelji mislili, da bomo na poti nazaj tako utrujeni, da bomo zaspali in bodo oni imeli malo miru, ampak žal se jim ni izšlo po načrtu.

Ob prihodu v šolo so nas starši že čakali in hitro smo se razšli. Ta torek je bil res poln doživetij, smeha in nepozabnih trenutkov, ampak vse lepo enkrat mine. Tako kot pravi pregovor: »Lepo je bilo, dokler je trajalo!«.

Avguština Marčec, 8. a

Slika 7: Larisa Vrabl, 9. b, Pomlad, akril na platno

ČŠOD RAK

Ko sem slišal, da gremo v Rakov Škocjan, sem se zelo veselil. Zjutraj smo prišli v šolo in vzeli malico. Nato smo se z avtobusom odpravili v Rakov Škocjan. Tam so nas pričakali mentorji, ki so nam predstavili hišna pravila in povedali, v kateri sobi smo. Šli smo v naše sobe in si pripravili postelje. Nato so nas dali v skupine, s katerimi smo šli na dolgo poučno pot. Naslednji dan smo šli še na poučni pohod, na katerem so nam povedali vse zanimive podatke o reki Rak, nato pa še preverili, kaj smo si zapomnili. Zabavno je bilo to, da je tisti, ki je prvi odgovoril na vprašanje, lahko prvi šel v svojo sobo. Čeprav smo bili predzadnji, je bila igra zelo zabavna. Nato smo pojedli večerjo in se pripravili za spanje. Naslednji dan smo šli s kanuji v reko, kjer smo se zelo zabavali in se kar utrudili. Zadnji dan smo šli v hribe in uživali v lepem razgledu. In ker je bil zadnji dan, smo peli ob ognju in se poslovili od OŠ Luče. Ta tabor si bom zapomnil za vedno.

Gal Kokol, 8. a

PREŠERNA EKSKURZIJA

Na ta izlet smo vsi nestrpno čakali. Obetali smo si nepozaben dogodek. Veselili smo se spoznavanja Prešernovega življenja, še bolj pa kopanja v Bohinjskem jezeru. Pred šolo smo se zbrali že ob 7.20 uri, da smo lahko čim prej začeli z vožnjo. Na avtobusu je bila glasba, kar nas je prebudilo in nasmajalo. Takoj ko smo prispeli v Kranj, smo se razdelili na dve skupini, na fante in dekleta. Dekleta smo šla na delavnico, ki nam je postavila izziv prepisovanja Zdravljice z gosjim peresom. Fantje pa so se medtem odpravili na ogled muzeja, kjer je bilo predstavljeno Prešernovo stanovanje in galerije, v kateri smo se čudili mnogim različicam portretov Franceta. Nato smo se skupine zamenjale. Po zaključenih dejavnostih smo se spet združili in se skupaj napotili proti parku, kjer smo videli Prešernov grob. Ker smo bili že malo lačni, smo si vzeli nekaj minut za malico. Najedli smo se in pohiteli do avtobusa. V Žirovnici smo si ogledali rojstno hišo Prešernovega prijatelja Matije Čopa in spoznali zanimivosti te skrivnostne vasice. Tam smo imeli tudi kosilo, katerega smo bili vsi veseli. Na jedilnem listu je bil namreč ocvrt piščančji zrezek, pomfrit, solata in za sladico sladoled. Za zaključek našega izleta pa smo zaplavali in s kanuji

zaveslali v ledeno Bohinjsko jezero. Ekskurzija mi je bila zelo zanimiva, zabavna in tudi poučna. Všeč mi je bila kombinacija kulture in narave.

Hana Krasnič, 8. a

EKSKURZIJA

Na ekskurziji sem zelo užival, saj smo imeli priložnost preživeti čas z razredom in prijatelji na nekoliko bolj sproščen način kot običajno v šoli. Najbolj mi je bilo všeč to, da smo imeli veliko prostega časa, ki smo ga lahko izkoristili za druženje, kar nam v šolskem urniku pogosto manjka.

Posebej sem užival, ko smo šli k Bohinjskemu jezeru. Voda je bila osvežujoča, okolica pa naravnost čudovita. Kopanje v jezeru je bilo zagotovo eden izmed vrhuncev ekskurzije, z vrstniki smo se zabavali, plavali in preprosto uživali v vsakem trenutku. V vodi smo preživeli kar nekaj časa in ta del dneva mi bo ostal v zelo lepem spominu.

Edina stvar, ki me je nekoliko zmotila, pa je bila ta, da smo imeli za kopanje na voljo le približno dve uri. Glede na to, da je bila to priložnost za sprostitev, bi si želel, da bi bil ta del ekskurzije daljši. Morda bi bilo dobro, da bi na prihodnjih izletih dali še več poudarka prostemu času.

Anaj Dobnik, 8. a

DRUŽINSKI KOMPAS KAŽE NA JUG

Kot vsako šolsko leto, se je tudi to počasi končalo in prišel je čas naših, otroških pravic do brezdelja, svobode in bolj ali manj zasluženega oddiha.

V tem času mi ni potrebno ničesar delati. Samo spim in tičim na telefonu. In ko tako lepo uživam v svojem brezdelju, iz daljave slišim neki znani, ukazovalni, rahlo neprijeten glas: »Luka, zbudi se. Pridi na zajtrk, zobe si umij in preveri, če imaš vse spakirano. Takoj!« Hm, ker je glas odmeval nekje iz oddaljenega konca sveta, sem kar tja v tri dni ponovil zadnjo

besedo: »Takoj.« Ob tem sem seveda nadaljeval s svojim brezdeljem. Ni minilo veliko časa, ko je kot strela z jasnega, kot najmočnejši grom vseh gromov naenkrat zagrmelo: »Luka, ali boš ostal doma ali greš z nama na morje?« Pomislil sem na morje. V tistem trenutku so mi možganske celice začele delovati s polno paro, kot nekoč parne lokomotive, ko je strojevodja na ogenj nametal premog. Seveda! Danes gremo na morje! Na dopust gremo tudi zaradi mojega odličnega uspeha, ki sem ga dosegel v šoli. V trenutku sem bil v kuhinji, spotoma še opravil malo potrebo, se najedel, umil zobe in dokončal s pakiranjem kovčka.

Ata je v avto spakiral že skoraj vse, manjkal je le še moj kovček in nekaj malenkosti. Babica to leto ni hotela z nami na morje, kar me je malo razžalostilo. Počakali smo še nekaj trenutkov in se odpravili na dopust, na otok Pag, katerega sem letos pomagal izbrati. Vožnja je minila mirno, čeprav je trajala dobrih 6 ur, zaradi nabito polnih cest.

Ko smo prispeli na destinacijo, so nam lastniki apartmaja razkazali apartma in nam razložili, kje najhitreje prideš do plaže. Razpakirali smo najnujnejše, si pripravili kosilo in se takoj odpravili do obale.

Že prvi dan sem se pričel potapljati in iskati školjke. Ob tem mi zelo rad pomaga moj oče. Mama pa se kot mačka razteguje na vročem soncu. Seveda, tu in tam tudi ona "skoči" v morje, če bi lahko temu tako rekli. Kajti ta skok lahko traja do pol ure!

Vreme je bilo super, voda je bila topla, zato smo se vsak dan kopali do večera. Nato smo imeli večerjo in po večerji na sprehod. Po sprehodu pa pod tuš in spat. Seveda smo vmes naredili še kakšen izlet ali pa skočili v trgovino. Ob plaži je stal tudi star zapuščen svetilnik, katerega notranjost sva si z očetom ogledala. Le ta ni bila nič kaj prijetna, saj so jo galebi lepo okrasili s svojimi iztrebki.

Kot bi mignil je teden takega življenja hitro minil in spet se je ponovila stara zgodba. Med potapljanjem in plavanjem med prekrasnimi ribicami vseh mogočih barv, kot da bi bil ob kakšnem koralnem grebenu, slišim spet ta grozen oster glas: »Luka, pohiti. Gremo, takoj!« Za nekaj sekund sem obstal, ribice so izginile, odprl sem oči in zaslišal: »Kaj zdaj, zaspanec mali? A zdaj pa ne bi šel domov, kaj? Le hitro se uredi, ker se pripravlja k nevihti. Moramo

se odpeljati, preden nas kakšna toča dobi,« je rekal oče in v avto nosil zadnje kovčke. Hitro smo posedli v avto in odrinili proti domu.

Po 5 urah vožnje smo končno prispeli domov, kjer sem z vso močjo objel babico, saj sem jo vsak dan močno pogrešal.

Danes me še vedno spremlja spomin na ta teden, saj je bil prekrasen, čeprav je vročina, kot nevidna odeja ležala na plaži in nas potiskala v morje po osvežitih. Glavno je, da smo se z družino imeli prijetno in zabavno. Takšen spomin ti vedno ogreje srce; tudi po tem, ko se valovi umirijo in smeh v daljavi zamre.

Luka Serec, 7. b

GREČNO IN SRČNO V LETO 2025

V zadnjem tednu leta vse mine zelo mirno in tiho. Počutimo se veselo, smo v pričakovanju novega. Ponosni smo nase, če nam je uspelo doseči zastavljene cilje. Meni je letos uspelo, npr. razumeti se z ljudmi, dobivati dobre ocene, pa še bi se kaj našlo. No, zdaj pa k praznikom.

Svoje praznike sem večinoma preživel z družino in prijatelji. Božični večer mi veliko pomeni. Tudi tokrat smo z družino spekli kekse, se malo sprehodili po Ptuj in skupaj naredili zelo slastno večerjo. Zvečer sem odprl darila, saj nisem mogel počakati do jutra. 27. december je bil odličen dan. Z Anabello, Isabello, Laro in Arlindom smo se odpravili v Q-center, v Arbadapark. Tam smo bili približno 2 uri, nato smo se odpravili še v trgovine. Zelo poseben dan je bil tudi 31. december, saj smo z družino bedeli do polnoči ter veselo pričakali novo leto. Za novo leto smo si zaželeli veliko veselja, sreče, uspeha in zdravja ter si zastavili cilje za novo leto. 4. januarja so k meni prišli moji prijatelji. Bilo je zelo zabavno.

No, danes je 7. januar in na žalost smo ponovno v šoli. Moram reči, da prijetni prazniki VEDNO prehitro minejo. Večinoma sem svoj čas preživel z družino, sorodniki in prijatelji, torej z ljudmi, ki jih zelo cenim in spoštujem.

Luka Serec, 7. b

SONČNI UTRINKI

MAVRICNA PEGEM

Rumena, modra, zelena in rdeča;

barve, ki so v življenju vsakemu sreča.

Ko sonce po dežju posije,

pride do čudežne kemije.

Rdeča in rumena – nastane barva ena.

Modra in zelena – kombinacija ni nobena.

Na koncu mavrice čaka te lonec

in potem pesmice je konec.

Ela Močnik Šoštarič, Maja Sagadin, Maša Černezel, Aneja Horvat, 9. a in b

Nov dan

Jutro se prebuja, delo zavlada.
sončni žarki objemajo vse,
upanja poln dan se prične.

Izginejo sanje,
nov dan prinese priložnosti
nove.

V jutranjem objemu vse zaživi,
nov dan nas
dohiti.

Kaja Hohnec, 8. b

Budnica

Slovencev narod je prelep,
v čudoviti deželi je ujet.
V hribih in dolinah moč se skriva,
ta v srcu Slovenca je vedno živa.
Zbudi se, Slovenc,
odpri oči!

Domovina mogočna pred tabo stoji
in vsak dan te kaj nauči.
Narave nikoli ne izčrpaj,
s spoštovanjem jo neguj,
če ne, boš kmalu
sam sebi tuj.

Hana Krasnič, 8. a

Pesem 8. a

Mi smo 8. a,
razigrani bolj kot zbrani.
Vedno se igramo,
zato včasih kaj ne znamo.
Švinglce naredimo,
a udarca ne dobimo.

Učiteljico radi imamo,
zato je nikomur ne damo.
Če enko dobiš,
se staršev bojiš.

Punce s plesom zasvojene,
fantje za žur pripravljene čete.
Učiteljici nagajamo,
z glasnim smehom jo premagamo.
Kmalu se poslavljamo
in v 9. razred odhajamo.

Sara Harbi, 8. a

Sončna toplota prijateljstva

Prijateljstvo je kot sonce,
toplo in svetlo, brez konca.
Včasih nežno, včasih močno,
a vedno pokončno.

Ko oblaki pridejo, ga skrijejo,
a nikoli ne izgine, se ne umakne.
Prijateljstvo je kot luč v temi,
pogumen je tisti, ki je ob tebi.

Sonce vedno znova vzide,
kot prijatelj, ki nikoli ne izgine.
Tako kot toplo sveti sonce,
prijateljstvo nas ohranja, večno,
brez skrbi.

Luka Serec, 7. b

Popolnost

Vedno je nekdo,
ki potolažil te bo!
A ne vidiš luči,
ki v temi sveti ti?

Lepa si,
ponoči in podnevi.
Kadar sonce žari,
kadar luna lebdi ...

Vem, da gledaš se v ogledalo,
in ogleduješ si postavo.
Daj no!
Malo pozabi na to ...

Nihče ni popoln!
Ali smo vsi?
Zunanost ni merilo,
pomembno je besedilo,
ki ga piše tvoje srce,
tvoj um in tvoje ime.

Živa Juriševič Krajnc, 8. a

